

สามจารย์ชนหนุ่ม

ตอน

นางระบำเนื้อทอง

เกษวดี

“แต่คุณเข้าใจผิดค่ะ ฉันเปล่า...ฉันไม่ใช่แบบที่สุลต่านบอกคุณนะค่ะ...” พอเขาลงมือปลดกระดุมเสื้อ ดวงตาของลีแอนนาก็เบิกกว้าง “เดี๋ยวก่อนเถอะค่ะ ขอรับรองเถอะ คุณไม่...คุณไม่เข้าใจ”

สายตาของเขาหยุดนิ่งที่ทรงอกเปล่าเปลือยทั้งสองข้างที่โผล่พ้นกระเปาะยกทรงจีบขาด และหล่อนรวบคว้าไว้เหมือนเป็นเครื่องชูชีพ

“ปล่อยได้แล้ว...”

“อะไรนะค่ะ”

“ปล่อยมือจากเศษผ้าชิ้นนั้นซะ” เขาเงยหน้ายิ้มเย็นพอจะทำให้กระดูกในร่างของหล่อนเย็นเป็นน้ำแข็งได้ “โลล่า ฉันชอบสิ่งที่ฉันเห็นบนลานเมื่อตะกี้อะ และอยากเห็นอีก”

“ฉันไม่ได้ชื่อโลล่า ฉันชื่อ...”

“ฉันไม่สนหรอกว่าเธอชื่ออะไร เราไม่ได้เสียเวลากับการแลกเปลี่ยนโทรศัพท์หรือดื่มไวน์ทำความรู้จักกันนะ เรา กำลังมุ่งเข้าประเด็นหลักกันเลย” เสียงของเขาแปร่งปร่า “ปล่อยมือจากยกทรง!”

“ฉันไม่ใช่ผู้หญิง...ชายตัวนะ!” น้ำเสียงลนลาน “ฉันไม่ใช่อย่างที่สุลต่านอัชชาดบอกคุณ”

บทที่ 1

๒๒เคเมรอน ไนท์ในวัยสามสิบสองปี สูงตระหง่านถึงหกฟุตสี่ นิ้ว เขาได้ดวงตาสีเขียวกับรูปร่างเพรียวมีกล้ามเนื้อกระชับสืบทอดมาจากชาวตะวันตกผิวขาวอย่างพอ และได้ผมดำสนิทกับโหนกแก้มสูงโดดเด่นจากข้างฝ่ายมารดาที่มีสายเลือดเป็นลูกครึ่งอินเดียนแดงเผ่าโครมานซ์ครึ่งหนึ่งอยู่ในกาย

นิสัยของเคเมรอน ไนท์นั้นชอบผู้หญิงสวยๆ รวดเร็ว และชอบความผาดโผน

แม้เวลาจะล่วงเลยมาขนาดนี้ แต่เขาก็คงเป็นหนุ่มขี้นัวใจสาว ๆ มาดหนุ่มร้ายหล่อเข้ม แฝงอันตรายในตัวเองที่ผู้หญิงในดัลลัสเท็กซัสครึ่งค่อนเมืองกระสันอยากได้เขาตั้งแต่เขาอายุสิบเจ็ด

สิ่งเดียวที่เปลี่ยนไปในตัวของเคเมรอนก็คือ เขาเปลี่ยนความคลั่งไคล้ชอบเรื่องผาดโผนเสี่ยงอันตรายให้กลายเป็นอาชีพทำเงินเลี้ยงตัว เริ่มแรกก็ด้วยการร่วมงานกับหน่วยรบพิเศษ ต่อมาก็กับหน่วยสืบราชการลับ และตอนนี้เขาออกมาตั้งบริษัทร่วมกับพี่น้องผู้ชายสามคน

บริษัทชื่อไนท์, ไนท์ และไนท์ริคส์ แมนเนจเม้นท์ สเปเชียลลิสต์

ทำให้เขารวยอู้ฟู เวลาเกิดเรื่องแก้ไม่ตกบุคคลสำคัญในสามทวีปจะเรียกหาเขา

ที่เขาแปลกใจตอนนี้ก็คือพ่อของเขาก็เกิดจะคิดตามตัวเขารับมาด้วยอีกคน

และยังแปลกใจหนักขึ้นไปอีกก็ตรงที่ว่าตัวเขาเองยอมไปพบพ่อ

และนี่คือสาเหตุที่ทำให้เขาต้องนั่งเครื่องบินเจตส่วนตัวลำเล็กกะทัดรัดบินข้ามมหาสมุทรตรงดิ่งไปยังพื้นที่เล็กๆ ในแผนที่อันมีนามว่าบัสลาอัม

แคเมรอนดูนาฬิกาข้อมือ อีกครึ่งชั่วโมงเครื่องบินก็จะร่อนลงจอดแล้ว หลายอย่างเกิดขึ้นรวดเร็ว ซึ่งก็ดีไปอย่าง เพราะระหว่างที่นั่งบนเครื่องบินไอฟินนั้นเขาใช้เวลาส่วนใหญ่อ่านแฟ้มงานเกี่ยวกับบัสลาอัมของบิดาจนจบ

ตอนนี้เขาก็มีเวลาเหลือพอจะนั่งสบายๆ รอเวลาเท่านั้น

ผู้ชายคนไหนก็ตามที่ถูกฝึกมาให้พร้อมรับมือกับทุกสถานการณ์ จำเป็นต้องเตรียมพร้อมเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่างที่ตัวเองไม่รู้ไว้เสมอ

การฝึกกลมหายใจยาวลิก เป็นหนึ่งในหลายอย่างที่ครูฝึกจากสำนักงานข่าวกรองเตือนให้นำมาใช้เสมอเพื่อให้เกิดสมาธิ คุณสมบัติจิตใจอย่างรวดเร็วได้ผลทุกครั้ง วิธีการสูญหายใจยาวลิกนี้เรียกกันว่าไทคิหรือการคุมลมปราณ

แคเมรอนเตรียมกระเป๋าน้ำเข้าที่ หลับตาแล้วปล่อยคลายจิตให้นิ่ง เขาหวนนึกถึงชีวิตของตัวเอง สิ่งที่ทำให้กับชีวิตมาแล้วและที่ยังไม่ได้ทำ อาจเป็นเพราะตอนนี้ตัวเขามีภารกิจต้องทำให้พ่อก็เป็นได้

คำทำนายเจือความขมขื่นของพ่อเป็นสิ่งที่เกือบจะใช้แล้ว

จริงๆ พ่อชอบพูดเสมอตั้งแต่เขาเป็นเด็กว่า

“แกมันทำตัวไม่มีค่าเลย ไม่เคยทำอะไรได้เรื่องเลยสักอย่าง”

ชายหนุ่มยอมรับว่าคำพูดของพ่อเป็นแรงผลักดันให้เขามุ่งมั่นตั้งใจจะพิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่พ่อพูดมานะใช่...เขาไม่ได้เรื่องได้ราวเลย

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แคมรอนก็เป็นลูกเหลือขอ หนีโรงเรียน เมาเหล้าหัวราน้ำ พิกัดูชา ตัวเขาเองก็ไม่ชอบนักหรอกที่มีชีวิตไม่เป็นสับปะรดเอาเสียเลย

พอถึงสิบเจ็ดเขาก็เป็นเด็กที่กำลังไปสู่ความตกต่ำของชีวิตชนิดดูดีไม่อยู่

เขาโมโหมแม่ที่กำลังจะตาย โมโหพ่อที่สนใจหาเงินมากกว่าห่วงเมียหรือลูกชาย จนตัวเขามีสภาพเหมือนระเบิดเวลา พร้อมจะระเบิดเบรียงออกมาได้ทุกเมื่อ

ดีที่วันนั้นแคมรอนเอากระเบาะระเบิดทิ้งออกไปขับที่ถนนสายนอกเมืองเปลี่ยวๆ จนเข้ไม่ลืฟุ้งขึ้นไปกว่าหนึ่งร้อย ขับผ่านบ้านมิดทิมของนายตำรวจคนหนึ่งทีปีก่อนนี้เองจับเขาแบบรุนแรงไปหน่อย

เขาลงมือกับแคมรอนหยาบกระด้างแรงเกินไป

ที่สำคัญก็คือ นายตำรวจคนนี้ทำเพราะพ่อของเขาเองร้องขอ

“พ่อมันเองแท้ๆ อยากจะให้ฉันช่วยสั่งสอนบทเรียนอะไรสักอย่างให้เจ้าหนูนี้เก็บไปคิด”

แคมรอนได้ยินกับหูว่านายตำรวจคนนั้นบอกเพื่อนฝูงแบบนั้น

ด้วยคำพูดนั้นยังก้องอยู่ในหัว แคมรอนก็เลยเอากระเบาะไปเทียบจอดข้างถนน ปีนต้นไม้ขึ้นไป จัดหน้าต่างบานหนึ่งเปิดออก จากนั้นก็ย่องเข้าไปยื่นคำร้องของนายตำรวจที่กำลังหลับสนิทกรนครอกๆ แล้วก็เดินกลับออกไปจากทางหน้าต่างเหมือนขามา

นั่นเป็นประสบการณ์ที่สร้างความตื่นเต้นลึบฝังใจให้แก่ แคมรอนมากซะจนเขาทำซ้ำอีกบ่อยๆ แอบย่องเข้าไปในบ้านของคนอื่นที่ทำตามคำที่พ่อเขาขอร้อง ไม่ได้ลักขโมยหยิบอะไรติดไม้ติดมือมาด้วย ยกเว้นความพอใจที่เข้าไปเยี่ยมศัตถุถึงในบ้านได้สำเร็จ

แต่แล้วคืนหนึ่งทุกอย่างก็พังหมด ตอนนั้นเขาเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว กลับมาพักผ่อนช่วงสุดสัปดาห์ที่บ้าน ลงมือทำเหมือนเดิมอีก แล้วก็เกือบถูกจับได้ รอดมาชนิดเส้นยาแดงผ่าแปด

การเสี่ยงล่อเล่นกับอันตรายนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การทำตัวแบบคนโง่เป็นอีกเรื่อง ในที่สุดแคมรอนก็ลาออกจากโรงเรียน ไปสมัครเป็นทหารบก ได้รับเลือกเข้าสู่หน่วยสเปเชียล ฟอर्स หรือหน่วยรบพิเศษ พอหน่วยงานจรรยาบรรณแสดงความสนใจในตัวเขา เขาก็ตอบรับเข้าร่วมงานด้วย

ในการปฏิบัติงานลับๆ ทุกครั้งนั้น ความเสี่ยงคือสิ่งที่คุณต้องเจออยู่ทุกลมหายใจ

ตอนนั้นเขาคิดว่าตัวเองเจองานที่เหมาะสมกับตัวเองที่สุดแล้ว

แต่ก็ไม่จริง... เพราะบางครั้งหน่วยงานข่าวกรองก็ขอร้องหลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้ตัวเขาเองยังรู้สึกเหมือนคนแปลกหน้า เป็นใครก็ไม่รู้ที่แม้แต่ตัวเองยังไม่รู้จัก

น้องๆ ของเขาเลือกดำเนินชีวิตคล้อยๆ กัน ชอบรวดเร็ว ผู้หญิงสวย เวลาเจอปัญหา ก็มักจะเสี่ยงขึ้นเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ทั้งหมดนี้น่าจะเป็นเส้นทางที่เติบโตจากช่วงวัยรุ่นมาเป็นผู้ชายเต็มตัวของพี่น้องตระกูลไนท์

แต่แต่ละคนมีอายุห่างกันหนึ่งปี ได้ทุนการศึกษาด้านกีฬามอเมริกันฟุตบอลจนได้เรียนต่อปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเดียวกัน ในฤดูกาลแข่งขันหนึ่งในรอบชิงชนะเลิศที่คงจะจำไปนานนั้น สามพี่น้องถึงขนาดทำคะแนนทัชดาวน์ได้เท่าๆ กัน

และทุกคนออกจากโรงเรียนหลังจากเข้าเรียนแล้วสองปี เข้าร่วมกับกองทัพบกและหน่วยรบพิเศษ และท้ายที่สุดก็เข้าร่วมกับหน่วยงานข่าวกรอง เหมือนเป็นงานที่สามพี่น้องต้องทำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

และที่ต้องเจออีกเช่นกันก็คือ เมื่อทำงานไป ทุกคนต่างก็เสียความรู้สึกับสิ่งที่ตัวเองพบเจอที่นั่น

ในที่สุดสามพี่น้องก็กลับไปดัลลัส เปิดธุรกิจด้านรับงานเสี่ยงๆ อันตรายทั้งหลายซื้อบริษัทไนท์, ไนท์และไนท์ ริคส์ แมเนจเม้นท์ สเปเชียลลิสต์

แคเมรอนเป็นคนคิดซื้อบริษัท หลังจากสามคนพี่น้องนั่งคร่ำเคร่ง ตีไม้ไปวางแผนไปอยู่หลายชั่วโมง

“มันหมายความว่าไงชื่อนี้ล่ะ” แมทเป็นคนถาม

“ก็หมายความว่าเราจะรวยใหญ่แล้วนะสิ” อเล็กซ์ยิ้มแผ่ตอบ

และสามพี่น้องก็รวยจริงๆ บรรดาลูกค้าที่มีอำนาจบารมียอมควักกระเป๋าจ่ายจ้างสามพี่น้องเป็นเงินก้อนโตให้ทำงานหลายๆ อย่างที่ถ้าเป็นคนธรรมดาส่วนใหญ่แล้วได้ยินเข้าก็คงขนหัวลุกด้วยความหวาดผวา

งานประเภทที่กฎหมายไม่จัดการ หรือมิฉะนั้นก็จัดการไม่ได้ คนๆ เดียวที่ไม่สนใจความสำเร็จของสามพี่น้องก็คือพ่อของเขาเอง

และเพราะเหตุนั้น เมื่อคืนพ่อของเขาจึงแะมาที่บ้านสามชั้นในเทอร์เทิล ครีกของแคเมรอน

เอฟี่ไม่เสียเวลาอารมณ์บ่ย่นเย่อ เขาอธิบายตรงจุดว่า คนที่เข้าไปเจรจาต่อรองสัญญาการขูดเจาะน้ำมันในบัสลาลัม ดินแดนที่ปกครองด้วยสุลต่านนั้น หายเจียบไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่มีการรายงาน

กลับมาเกือบอาทิตย์แล้ว ติดต่อก็ไม่ได้เลยไม่ว่าจะใช้โทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์ผ่านสัญญาณดาวเทียม

แคเมรอนฟังเฉยๆ สีหน้าไร้ความรู้สึก จนพอพูดจบก็นิ่งเงียบ แคเมรอนก็ยังไม่ปรึกษาเลยสักคำ ถึงตอนนั้นเขารู้แล้วว่าพ่อมาหาเขาทำไม

เวลาสี่โมงผ่านไปช้าๆ พักใหญ่แล้วเมื่อลูกชายไม่พูดในที่สุดเอฟรี่ก็เริ่มมีโทสะ เลือดสูบฉีดจนหน้าตาแดงกว่าปกติ

“บ้าที่สุดเลยแคเมรอน แกรู้ว่าพ่อกำลังขอร้องอะไรแกอยู่”

“ขอโทษนะครับพ่อ... พ่อต้องบอกผมออกมาตรงๆ”
ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึก

ที่แรกเขาคิดว่าผู้เป็นบิดาคงจะเดินออกจากบ้านไปเฉยๆ แต่ผิวดาด พ่อของเขาสูดหายใจเต็มปอดลึกๆ

“พ่ออยากให้แกบินไปที่บัสลามัม ไปดูสิว่ามันเกิดเรื่องบัดซบอะไรขึ้นที่นั่น ค่าจ้างของแกเคยได้เท่าไรพ่อจ่ายให้เป็นสองเท่า”

ตอนนั้นแคเมรอนยืนฟังเสาะเสียงกว้างโอบล้อมรอบตัวบ้านสามชั้นของเขาที่เห็นวิวตัวเมืองชัดเจน สองมือล้วงกระเป๋ากางเกงในท่าสบายๆ

เขาก็บอกพ่อเสียงเรียบว่า “ผมไม่ต้องการเงินของพ่อ”

“งั้นแกต้องการอะไร”

แคเมรอนคิดในใจว่า... ผมอยากให้พ่อขอร้องผม...

แต่เกียรติลูกผู้ชายที่ประสบการณ์ใช้ชีวิตเป็นทหารในกองทัพบกหน่วยรบพิเศษ และหน่วยงานข่าวกรองฝังเข้ามาในเส้นเลือดของเขาจนทำให้แคเมรอนไม่พูดสิ่งที่ต้องการออกมา

อาจรวมเอาความหยิ่งในศักดิ์ศรีส่วนตัวเอาไว้ด้วย ที่ทำให้เขารูดซิปปิดปากตัวเองสนิท

เพราะนี่คือพ่อบังเกิดเกล้า... พ่อแท้ๆ ของเขาเอง

และเพราะเหตุนั้นแหละไม่ถึงสิบแปดชั่วโมงต่อมา เขาจึงต้องปรับเปลี่ยนแผนการใหม่ พาตัวเองขึ้นเครื่องบินเจทเข้ามาในถิ่นทะเลทรายร้อนระเบิด พอสัมผัสก็เหมือนโดนกำปั้นอัดเบี่ยงเข้าไส้เต็มๆ

ผู้ชายตัวเล็กในสูทสีขาวรีบกระวีกระวาดเดินเข้ามาหาเขา

“ยินดีต้อนรับสู่บัลลังก์อัมครัมมิลสเตอร์ไนท์ ผม... ซาลาห์ อาแดร์ ผู้ช่วยส่วนพระองค์ขององค์สุลต่าน”

“ยินดีที่ได้พบครับคุณอาแดร์” แคมรอนรอตอีกสองสามวินาทีจึงมองไปรอบๆ “ตัวแทนจากบริษัทไนท์อินดัสทรีส์ไม่ได้มากับคุณด้วยหรือครับ”

“อ้อ...” อาแดร์ยิ้มสดใส “เขากำลังสำรวจเส้นทางแถบดินแดนที่ลึกเข้าไปในเขตบลูเมาเทนส์ครับ เขาไม่ได้แจ้งแผนการของเขให้คุณรู้หรอกหรือ”

แคมรอนตีหน้ายิ้มสดใสตอบกลับไป

“โอ้หมอนี่มันโกหกชัดๆ... ก็คนเจรจาต่อรองของพ่อเขาจะเป็นทนายความ อย่างว่าแต่สำรวจเส้นทางเลย ต่อให้เน้นป้ายสัญลักษณ์น้ำมันบนปั๊มแถวบ้าน หมอนี่ยังแยกไม่ออกด้วยซ้ำ

“เขาคงจะแจ้งให้พ่อผมรู้มั้งครับ แต่คงลืมแจ้งผมแน่”

อาแดร์เดินนำแคมรอนไปที่รถลีมูซีนคันยาวเหยียดสีดำสนิท ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของขบวนรถที่ชนกันมาต้อนรับเขา มีตั้งแต่รถจี๊ปเก่าๆ ไปจนถึงรถจี๊ปหุ้มเกราะใหม่เอี่ยมสำหรับใช้ตะลุยทะเลทราย บนรถทุกคนติดอาวุธพร้อมเต็มอัตราศึก

“ท่านสุลต่านส่งคณะต้อนรับมาเป็นเกียรติแก่คุณครับ” เสียงของอาแดร์นุ่มนวลฟัง

คณะต้อนรับบ้านแกนะลี! มีการต้อนรับที่โหดจนทหารอาวุธพร้อมมือขนาดนี้มารับกัน ถ้าจะรับกันจริงๆ ละก็ พวกชาวเมืองบัลลังก์อัมไปอยู่ไหนกันหมด ถนนลาดยางเรียบร้อยที่นำเข้าสู่ตัวเมืองว่าง

เปล่าทั้งๆ ที่น่าจะมีอุทยานพานะหนาแน่น ในฐานะที่เป็นถนนหลักสายเดียวในประเทศ ที่พยายามจะทำให้ใกล้เคียงกับถนนในยุคศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดมากที่สุด

“สุลต่านของเราทรงจัดงานเลี้ยงขึ้นมารับ...” อาแดร์ยิ้มระรื่นติดปาก “คุณจะได้สัมผัสกับอาหารรสเลิศหลากหลายชนิดครับ คุณไนท์...ของดีทั้งนั้น ทั้งอาหาร...และก็ผู้หญิง”

“เยี่ยมครับ” พุดไปก็ชมอาการชนลุกของตัวเองไป นึกรู้ว่าอาหารอร่อยของพื้นที่แถบนี้บนโลกอาจทำให้ท้องไส้ของคนบางคนขบถยกย่อนได้

ส่วนผู้หญิงนั้นเขาอยากเลือกเพื่อนนอนด้วยตัวเขาเองมากกว่าให้คนพวกนี้เลือกให้

มีบางอย่างไม่เข้าที่ในบัลลังก์นั่น...ทะแม่งมากๆ และอันตรายเพียบชะด้วย

เห็นที่เขาต้องคอยระวังตัวเอาไว้ทุกอย่างก้าว ซึ่งหมายความว่า จะต้องไม่แตะอาหารแปลกๆ ไม่ดื่มเหล้า...และงดผู้หญิง

ต้องงดผู้หญิงเด็ดขาด!

พวกผู้หญิงไปอยู่ที่ไหนกันหมดนะ...

ลีแอนน่าไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตัวเองถูกขังไว้ในห้องเล็กๆ สกปรกไม่มีอากาศถ่ายเทนี้ยาวนานเท่าไร อาจจะสองวัน หรือสองวันครึ่ง แต่หล่อนไม่เห็นหน้าผู้หญิงสักคนเดียวในช่วงเวลาเหล่านั้น

หญิงสาวหวังตลอดเวลาว่าจะได้พบหน้าผู้หญิงสักคน เพราะผู้หญิงคงรับฟังด้วยความเห็นใจและช่วยหล่อนออกไปจากกรงแห่งนี้

รุนแรงจริงๆ...ต้องใช่แน่ๆ

นัยน์ตาของหญิงสาวปรายมองน้ำที่หลงเหลืออยู่ในเหยือกที่มีคนส่งให้เข้านี้เพียงน้อยนิด...ถ้าหล่อนดื่มน้ำนั้นหมด พวกนั้นจะเอามาเพิ่มให้อีกมั๊ย

ความร้อนระอุจัดทำให้หล่อนคอแห้งเป็นผง อาจผ่านชั้นตอนเลวร้ายที่สุดมาแล้ว แต่ตอนนี้หล่อนไม่มีนาฬิกาเลยเพราะพวกผู้ชายที่ลักพาตัวหล่อนมา กระชากออกไปจากข้อมือ แสงอาทิตย์แผดจ้ากำลังเริ่มคล้อยต่ำลงหลังเหลี่ยมเขา ที่รู้เพราะเงาที่ทอดเข้ามาในห้อง ช่างสกปรกชวนหดหู่ นั่นทอดยาวกว่าเดิม

จัดเป็นข่าวน่าโล่งใจ

แต่ที่แย่ก็คือ พอตกคำมีดพวกสัตว์แปดขาอย่างแมงมุม และสัตว์นับขาไม่ถ้วนอย่างพวกตะขาบ ก็จะพากันอย่างกรายออกมาเหมือนอาหารเย็นมีขาไม่มีผิด

ลีแอนน่าหลับตาสูดหายใจยาวลึก เตือนตัวเองว่าอย่าเพิ่งคิดฟุ้งซ่านไป ยังมีหลายอย่างที่เราต้องระวังหล่อนคืนนี้ยิ่งกว่าพวกแมงมุม และสัตว์มีขาเย็บพวกนั้นซะอีก

หนึ่งในคนคุมที่พูดภาษาอังกฤษจับความกระห่อน กระแท่นได้บอกหล่อนไว้ยังงั้นพอเน็กก็จำลักษณะท่าทางที่เขาหัวเราะชวนชวนหัวลุกขึ้นมาได้ จนลีแอนน่าต้องห่อไหล่ชนลูกอีกครั้ง

คนคุมคนนั้นบอกว่าคืนนี้หล่อนจะถูกพาตัวไปพบผู้ชายที่ลักพาตัวมา เขาเรียกคนนั้นว่าหัวหน้าเผ่าหรือพระราชของสถานที่เลวร้ายแห่งนี้อะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าหากเทียบกันแล้ว ไม่ว่าจะเป็นพวกแมลง ความร้อน การพูดจาเยาะเย้ยถากถางก็ยิ่งดีกว่าสิ่งที่รอคอยหล่อนอยู่ข้างหน้า

“คืนนี้โชคดีผู้ยิ่งใหญ่จะลี้มลงคุณ” ยามบอก ยัมที่เห็นพื้นหลอและกิริยาท่ามือนายบคายเป็นท่าที่จงใจทำเพื่อให้หล่อนรู้ชัดถึง

ความหมายของเขา

ลีแอนน่าเริ่มสั่นตั้งแต่นั้น รีบโอบกอดลำตัวไว้ บังคับให้ตัวเองหยุดสั่นสะท้าน

ขึ้นแสดงความกลัวออกไปจะกลายเป็นความผิดพลาดใหญ่หลวง แต่หล่อนนึกไม่ออกจริงๆ ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเลวร้ายพวกนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

นาที่หนึ่งหล่อนกำลังซ้อมบทละครในเรื่องในเรื่องหงษ์เหิรร่วมกับเพื่อนร่วมคณะบนเวทีโรงละครเก่าสวยงามแต่ชำรุดทรุดโทรมไม่น้อยในเมืองฮังการ่า ลำดับต่อมา...หล่อนเดินแยกออกมาทางประตูข้างเพื่อหยุดพัก แต่แล้วก็มีคนมารวบตัวจับโยนขึ้นท้ายรถแวนที่เหม็นหึ่งไปทั้งคัน...

ประตูห้องซังถูกกระซวกเปิดกว้าง ผู้ชายตัวใหญ่เป็นยักษ์ปักหลั่น มือขนาดก้อนแฮมโตๆ ก้าวเข้ามาในห้องซัง

หนึ่งในนั้นยกหัวแม่โป้งชี้ขึ้นในอากาศ จึงจำคำพูดบางอย่างที่หญิงสาวเคาะว่าให้หล่อนเดินตามเขาไป

ลีแอนน่าอยากจะล้มตัวลงบนพื้นห้อง อยากจะกรี๊ดร้องออกมาดังๆ ขัดขึ้นไม่ไปกับพวกนั้น แต่สิ่งที่ทำจริงๆ คือยืนตัวตรงเป็นสง่า ถลึงตาดูใส่สองชายที่ตัวใหญ่กว่าตัวเองมากมาย พร้อมจะเผชิญหน้ากับอะไรก็ตามที่กำลังจะเกิดขึ้นด้วยความห้าวหาญที่สุดที่มีอยู่และรวบรวมได้

“แกจะพาฉันไปไหน”

กิริยาท่าทางอาจหาญไม่พรั่นพรึงของหล่อนสร้างความประหลาดใจให้คนคุมร่างยักษ์ทั้งคู่...

ก็แหล่งละสิ! หล่อนเองยังแปลกใจนี่นา

“ตามมาก็แล้วกัน”

ภาษาอังกฤษของเจ้าร่างยักษ์คนนี้ฟังชู้ๆ ชี้ๆ แต่ก็จับความ

ได้ ลีแอนน่ายกสองมือทำสะเอว

“ฉันไม่ตาม!”

คนคุมร่างยักษ์สองคนเดินโคลงตัวอย่างสามชুমเข้ามาหา พออุ้งมือใหญ่ตะปบหมับเข้าที่แขนหล่อน ลีแอนนาก็กดเท้าไว้กับพื้นห้อง ปูด้วยเสื้อเต็มไปด้วยเชื้อโรค แต่ยังไม่อยู่ขัดขวางไม่ได้ เพราะเจ้าคนนั้นเล่นยกหล่อนลอยจนเท้าแตะไม่ถูกพื้น ลากหล่อนในลักษณะหนีบหัวปีกระหว่างทั้งคู่ไป

แต่ลีแอนนาก็ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หล่อนทั้งคืนทั้งสัปดาห์ ทั้งคู่อาจจะแข็งแรงแต่หล่อนก็มีเรี่ยวแรงไม่น้อยเหมือนกัน การเดินบัลเลต์และฝึกซ้อมนานหลายปีกับบาร์ทำให้กล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายกระชับเตะได้สูงด้วย ครั้งหนึ่งความสามารถในการเตะสูงนั้นทำให้หล่อนได้ร่วมเต้นเป็นทางเครื่องบนเวทีในลาสเวกัส และตอนนี้หล่อนเอามาใช้ประโยชน์

และหล่อนเตะฝ่าหมากเจ้ายักษ์ที่พุดจิมงำในจุดที่จะทำให้เขาปวดหน้าเขี้ยวหน้าเหลือ!

เจ้านั้นอยู่ด้วยความเจ็บ เพื่อนคนคุมร่างยักษ์ด้วยกันกลับเห็นขำเป็นเรื่องตลกขบขันสุดๆ ที่เพื่อนเกลอถูกผู้หญิงตัวเล็กพริกขี้หนูเตะฝ่าหมากจนตัวงอเป็นกุ่ม แต่ลีแอนนาไม่ทันเตะเจ้าคนนั้นลงไปงอ ก่ออชิงเหมือนคนแรก เพราะเจ้าหมอนี่จับแขนข้างหนึ่งของหล่อนบิดไหล่สูงด้านหลังแล้วยื่นหน้าตาน่าเกลียดเข้ามาแสบๆ ไล่ๆ คำรามบอกบางอย่างที่หล่อนไม่เข้าใจ

ไม่จำเป็นต้องจับความหมายคำพูดของเขาก็ได้ แค่อินปากเหม็นเหม็นกับน้ำลายกระเซ็นใส่หน้าก็เดาได้ว่าเขากำลังข่มขู่ให้หล่อนกลัว

ถึงยังงั้นหล่อนก็ไม่เลิกดิ้นรนหาทางเป็นอิสระเพราะรู้ว่าสิ่งที่รออยู่ข้างหน้าคืออะไร

เจ้ายักษะคนที่พูดภาษาอังกฤษคนนั้นบอกหล่อนเมื่อเข้านี้เอง
ว่ายังมีผู้หญิงร่วมคณะละครอีกสองคนถูกลักพาตัวมาที่นี่เช่นเดียวกัน
กับหล่อน อย่างที่หญิงสาวเองก็นึกสงสัยอยู่แล้ว ผู้หญิงหนึ่งโน้นเดา
ออกมาตรงกับใจลีแอนน่าคิดว่าพวกตนทั้งสามคนจะถูกจับตัวไปเรียก
ค่าไถ่ แต่อีกคนหนึ่งคัดค้าน

เธอกระซิบกระซาบกลัวจับชั่วหัวใจว่า “พวกนี้เป็นพวกค้า
ทาส พวกเขาจะเอาเราสามคนไปขาย”

ค้าทาส! ในศตวรรษนี้นะนะ...ถ้าเป็นที่อื่นลีแอนน่าคงจะ
หัวเราะซ้ำ แต่ผู้หญิงคนพูดย้ำว่าเคยเห็นรายงานข่าวทางทีวีเกี่ยวกับการ
การค้าทาสผิวขาว

“แล้วพวกเขาจะเอาเราไปขายให้ใครล่ะ” ผู้หญิงคนแรกถาม

“ก็ขายให้ไอ้ทุเรศคนไหนก็ตามที่มีปัญญาจ่ายเงินซื้อเรานะ
สิ” ผู้หญิงคนที่สามตอบเสียงสั้นเทา แล้วก็บรรยายรายละเอียดซะจน
ผู้หญิงคนแรกอาเจียนออกมา

ลีแอนน่านั้นไม่ใช่ประเภทอาเจียนง่ายหรือเป็นลมขวัญ
หนีดีฝอยง่าย ๆ การเป็นนักเต้นบัลเลต์บนเวทีนั้น ในสายตาคณะภายนอก
อาจดูเหมือนพวกเธอเป็นเจ้าหญิงในเทพนิยาย...บอบบาง...แสนสวย
และอ่อนช้อย แต่ชีวิตของนักเต้นเป็นงานหนักหนาสาครจริงไม่น้อย โดย
เฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไต่เต้าขึ้นมาจากโครงการสอนเต้นรำที่ได้รับทุน
อุดหนุนจากรัฐบาล ไม่ใช่มาจากสตูดิโอเสียค่าใช้จ่ายในการเรียน
แพงๆ ในย่านแมนฮัตตัน

ในขณะที่ผู้หญิงคนหนึ่งอาเจียนออกหมดจนไม่เหลือ ในขณะที่
อีกคนก็กลัวจนตัวซีดวสัน ลีแอนน่าก็ตื่นเพื่อให้เชือกที่มัดตัวเองหลุด
ออก แต่ระหว่างนั้นพวกผู้ชายที่จับตัวคนทั้งสามมา พรวดพราดเข้า
มาแล้วกดตัวทั้งสามลง ซัดบางอย่างใส่เข้าไปในแขน

มารู้สึกตัวอีกครั้ง ลีแอนน่าก็พบตัวเองอยู่ในห้องขังน่าขน

พองสยองเกล้านี้เพียงคนเดียว และรู้ว่าตัวเองถูกแบ่งขายมาแล้ว...

คงอีกไม่นานเจ้าของของหล่อนคงเรียกหาเพื่อทวงสิทธิ์เหนือตัวหล่อน

เวลานั้นได้มาถึงแล้ว...

คนคุมร่างยักษ์ทั้งคู่ลากหล่อนไปตามทางเดินยาวที่ทอดไปด้วยกลิ่นเหม็นโคลนหมักหมมและความทุกข์ทรมานของมนุษย์ ทั้งคู่ผลักหล่อนเข้าไปในห้องเล็กๆ มีกำแพงบุสีเหลี่ยมสกปรกและเปื้อนคราบลื้อมกรอบ บนพื้นตรงกลางมีท่อน้ำ ต่อจากนั้นเสียงประตูก็กระแทกปิดตามหลังได้ยินเสียงใส่กลอนเข้าที่

แต่ลีแอนน่าก็ยังโผล่เข้ามาท่วมตัวใส่ประตู ระดมกำปั้นทุบจนเจ็บข้อนิ้ว!

เมื่อหมดหนทางเข้าจริงๆ หล่อนก็รู้ตลงมานั่นกองอยู่กับพื้นห้องเย็นเฉียบ มองผนังห้องและเปื้อนคราบกับท่อน้ำกับคราบเปื้อกดำๆ รอบท่อ

แล้วก็ชนหน้ากับสองมือ...

อีกนานต่อมาเสียงกลอนเลื่อนเปิดออกก็ดังขึ้น เนื้อตัวของลีแอนน่าเริ่มสะท้อน

“อย่างนะ...อย่ายอมให้คนพวกนั้นเห็นนะว่าเธอกลัวพวกนั้นมากแค่ไหน” พิมพ์บอกตัวเอง แต่อีกใจหนึ่งก็รู้ว่ายิงพยายามปกปิดอาการ ก็จะต้องทำให้ทุกอย่างแย่ง

หญิงสาวค่อยๆ ฟืนสังขารลุกขึ้นยืนเต็มสัดส่วนและเชิดหน้า

ผู้หญิงคนหนึ่งก้าวเข้ามาในห้อง พอเห็นว่าเป็นหญิงร่างของลีแอนน่าก็คลายความเกร็งเครียดด้วยความโล่งใจ แต่เบื้องหลังหญิงคนนั้นมีผู้ขายสองคนที่แววตาเย็นกระด้างไร้ความปรานียืนอยู่ ทำเป็นของผู้หญิงบ่งบอกว่าเธอมีอำนาจสั่งการ

“คุณพูดภาษาอังกฤษได้มั๊ยคะ” ลีแอนน่าถาม...อีกฝ่ายไม่

ตอบแต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะพูดไม่ได้ “ฉันหวังว่าคุณจะพูดได้ เพราะจะต้องเกิดความผิดพลาดร้ายแรงอะไรสักอย่าง...” พยายามทำลุ่มเสียมมีเหตุมีผลแทนที่จะตื่นกลัวหวาดผว

“เธอจะต้องถอดเสื้อผ้าออก...”

“คุณพูดภาษาอังกฤษได้จริงๆ! โอ...ฉันดีใจเหลือเกิน...”

“ปล่อยเสื้อผ้าของเธอไว้บนพื้นห้อง”

“เดี๋ยวค่ะเดี๋ยว...ฟังฉันหน่อยเถอะ! ฉันเป็นนักกระบำนะคะ ฉันไม่รู้ว่า คุณเข้าใจผิดอะไรไปเล่า ฉัน...”

“ถอดเร็วๆ เข้า...มิฉะนั้นผู้ชายพวกนี้จะถอดให้เธอเองนะ”

“ได้ยีนที่ฉันพูดมัยคะ ฉันเป็นนักเต้นค่ะ เป็นคนอเมริกัน...

สถานทูตของฉันก็...”

“ในบัลลารัมไม่มีสถานทูตประเทศไหนทั้งนั้น เหนือหัวของ ฉันไม่รู้จักประเทศคุณ”

“เขาคอร์รัปชั่นคะ มีฉะนั้นแล้ว...มีฉะนั้นล่ะก็...”

ผู้หญิงคนนั้นกระตุกศีรษะสั่งการไปทางผู้ชายอีกสองคนที่ยืนด้านหลัง ลีแอนน่าร้องกรีดเมื่อคนหนึ่งเคลื่อนไหวรวดเร็วจนมองแทบไม่ทัน รวบคอเสื้อยืดของหล่อนกระชากขึ้นไว้

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ! เอมือของแกออกไปจากตัว...”

เสื้อยืดของหล่อนขาดแฉกไปจนถึงขอบชายเสื้อ ลีแอนน่าสะบัดดินทั้งเตะทั้งต่อยพัลวัน แต่ผู้ชายคนนั้นหัวเราะว่า คราวสองมือของหล่อนรวบไว้ด้วยมือเขาข้างเดียว แล้วยกร่างหล่อนลอยพันพันให้ผู้ชายอีกคนกระตุกรองเท้าผ้าใบกับกางเกงผ้าฝ้ายของหล่อนออก

พอถูกจับเปลื้องผ้าเหลือแค่ยกทรงกับกางเกงใน สองชายนั้นก็เหวี่ยงหล่อนโยนลงบนพื้น ลีแอนน่ารีบถกดกายหนีเข้าชิดผนัง หลับตาปี

ปลอบใจตัวเองว่ากำลังฝันอยู่...ต้องฝันไปแน่ๆ ทั้งหมดเป็นเรื่องจริงๆ ไม่ได้

เป็นไม่ได้นะ! เป็นไม่ได้สิ!

เสียงกรีดของลีแอนน่าหวีดแหลมเมื่อน้ำอุ่นๆ ถูกสาดเข้ามาเต็มๆ หน้าจันต้องลืมตาโผลง!

คราวนี้เห็นพวกผู้หญิงที่คงจะเป็นสาวใช้หลายคนรายล้อมตัวหล่อนอยู่ บางคนก็ถือเหยือกที่มีควันขึ้นกรุ่น บางคนก็ถือสบู่กับผ้าขนหนู ส่วนพวกผู้ชายนั้นลากอ่างไม้ขนาดใหญ่มาเข้ามาใบหนึ่ง...

อ่างอาบน้ำหรือนั่น

ผู้หญิงที่เป็นคนสั่งการท่าทางจะเป็นหัวหน้ากลุ่มออกคำสั่งเสียงเรียบ “ถอดชั้นในออกเดี๋ยวนี้...อ่างน้ำชำระร่างกายให้สะอาด ถ้าสะอาดไม่พอเธอจะถูกทำโทษ เหนือหัวของอันท้านสุลต่านอัชชาด ไม่ชอบความสกปรก”

ลีแอนน่ากะพริบตาปริบๆ ตอนนั้นหล่อนอยู่ในห้องที่ถูกดัดแปลงเป็นห้องน้ำไปแล้ว นั่นยังไม่ใช่เหตุผลที่มีท่อน้ำอยู่กลางพื้นห้องด้วย

เสียงหัวเราะเหมือนคนโก้ย่ำดังออกมาจากลำคอหญิงสาว...

เจ้าปกครองดินแดนที่พระเจ้าไม่เหลียวแลแห่งนี้ชื่อตัวหล่อนมารีนี หล่อนถูกโยนเข้ามาในหลุมเชื้อโรคเขระ และตอนนี้เขากำลังจะแปลงโฉมให้หล่อนกลายเป็นของเล่นบำเรอความสุขทางเพศใหม่เอี่ยมอ่องของเขา

แต่อันดับแรกหล่อนจะต้องชำระล้างเนื้อตัวให้สะอาดเอี่ยมอ่องทุกซอกทุกมุม

จู่ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น...กำลังดำเนินอยู่ก็เหลือเชื่อสุดๆ จันลีแอนน่าหัวเราะแทบน้ำหูน้ำตาไหล

พวกผู้หญิงรับใช้พากันตะลึงมองหล่อนไปตามๆ กันบางคนถึงกับหัวเราะคิกคัก ตะปบมือปิดปากตัวเอง แต่ไม่ทันยับยั้งเสียง

หัวเราะที่หลุดรอดออกมา ผู้หญิงที่เป็นหัวหน้ายกมือตบหน้าคนที่กล้ำหัวเราะขาดหนึ่ง แล้วกระซอกเสียงออกคำสั่งก่อนจะหันขวับมาเกรี้ยวกราดใส่ลีแอนน่า

“หรือเธออยากปรากฏตัวต่อหน้าเจ้านายฉันในสภาพถูกตีจนเนื้อตัวฟกช้ำดำเขียวไปหมด!”

ลีแอนน่าจ้องตาผู้หญิงคนนั้นตอบอย่างไม่พรั่นพรึง เปื่อจะกลัว...เพื่อให้ใครมาชมเหงะรังแกเล่น...ยังมีอะไรที่หล่อนต้องสูญเสียอีกล่ะ

“เธอนั้นแหละอาจอยากไปปรากฏตัวต่อหน้าเขา และอธิบายให้เจ้านายของเธอรู้ว่าเธอทำผิดพลาดไหนสินค้าถึงชั่วร้ายได้รับความเสียหายแบบนี้”

ผู้หญิงคนนั้นหน้าถอดสี ซิพจรของลีแอนน่าเต้นแรงแต่หญิงสาวก็ยังยิ้มเย็นสะใจ

“บอกให้สมุนของเธอออกไปให้หมดแล้วฉันจะก้าวลงไปในห้องอาบนํ้าเอง”

ฝ่ายนั้นนิ่งขมิ้มอยู่สองสามวินาทีก็กระซอกเสียงออกคำสั่งพวกผู้ช่วยพากันเดินกระแทกส้นเท้าออกไปจากห้อง

ลีแอนน่าถอดยกรงกับกางเกงในแล้วก้าวลงไปในห้องน้ำร้อนจัด ปล่อยให้เนื้อตัวได้ผ่อนคลายในขณะที่สมองทำงานอย่างหนักขบคิดหาแผนการหลบหนี

โชคร้ายที่เมื่อพวกผู้หญิงบอกว่าหล่อนสะอาดพอแล้วสำหรับท่านสุลต่านแห่งบัลลาลัม ลีแอนน่าก็ยังคิดแผนไม่ออก

การเขียนบทสดๆ นั้นเป็นเรื่องที่นักแสดงถนัด ไม่ใช่สิ่งที่นักเต้นบัลเลต์ที่ได้รับการฝึกอบรมมาถนัด

แต่สิ่งหนึ่งที่หล่อนไม่เคยเป็นก็คือ...คนชั่วฉลาดตาขาว

ต่อให้ต้องตายเพื่อพิสูจน์ความกล้า ลีแอนน่าก็จะทำ!

บทที่ 2

๒๒ คเมรอนเคยเห็นบ้านเมืองมากมายหลายแห่งที่อยู่ในสภาพต้องบูรณะภายหลังจากพบความวุ่นวายทางการเมืองขนาดใหญ่

บัลลามีไม่ใช่แค่เสียหายเท่านั้น แต่พังพินาศแทบไม่เหลืออะไรให้ซ่อมสร้างขึ้นมา ไม่ต้องใช้สายตาของสายลับผ่านการฝึกฝนมาอย่างดีแบบเขามองก็ดูออก

ทั้งเมืองแทบเป็นเมืองร้างปราศจากผู้คนอาศัย ไม่มีรถยนต์ยานพาหนะ ท้องฟ้าที่เป็นสีเทาหม่นมัวเต็มไปด้วยกลุ่มควันโขมง นกแร้งหลายสิบตัวบินวนอยู่เหนือศีรษะ

บนแผ่นดินที่มีสุลต่านปกครองแห่งนี้ กำลังเผชิญกับสภาพความเลวร้าย ชายหนุ่มคิดอย่างเครียดขม

อาแต่ไร่ไม่อธิบายอะไรทั้งสิ้น ส่วนแคเมรอนก็ฉลาดเกินกว่าจะขอคำอธิบาย เขาคิดอยู่อย่างเดียวว่าในที่สุดแล้วปืนพกที่อยู่ในกระเป๋าก็จะออก ซ่อนไว้ในช่องลับอาจต้องนำออกมาใช้จนได้

องค์สุลต่านกำลังประทับรอเขาอยู่ในห้องโถงหินอ่อน เพดาน

สูงลิบลัวขึ้นไปไม่ต่ำกว่าสี่สิบแปดฟุต เขานั่งบนบัลลังก์ทองคำยงพื้น
บนแท่นเงิน บุคลิกลักษณะไม่ใช่แบบที่พ่อของเขาวรรยายไว้เลย

พ่อของเขายกชื่อว่าองค์สุลต่านนั้นอยู่ในวัยแปดสิบกว่า รูปร่าง
ร่างเล็กผอมบาง ดวงตามีประกายแวววาวและมองตรงเฉียบขาด

ส่วนชายที่นั่งอยู่บนบัลลังก์คนนั้นอยู่ในวัยสี่สิบกว่า อ้วนท้วม
ตัวใหญ่มากเหมือนก้อนเนื้อที่กำลังเริ่มอ้วนดู สิ่งเดียวที่ใกล้เคียงกับ
สิ่งที่พ่อเขาวรรยายถึงก็คือ ดวงตาที่ฉายประกายแข็งแกร่งราวแต่ก่อนไป
ทางอำมหิตโหดเหี้ยมมากกว่าของคนมุ่มมันเฉียบขาด

เกิดรัฐประหารขึ้นที่นี้รีเปลา ถ้าใช้ก็อธิบายสภาพการณ์
หลายๆ อย่างได้ รวมทั้งการหายสาบสูญของตัวแพนเงรจาตอรองจาก
บริษัทของพ่อเขา อาจเป็นไปได้ว่าหมอนั้นเป็นหนึ่งในคนโชคร้ายที่กำลัง
นอนเป็นศพฝังดูความสนใจของฝูงอสูรข้างนอกโน่น

คำถามเดียวที่ตั้งอยู่ในหัวของแคเมรอนก็คือ ทำไมตัวเขาไม่
ถูกเก็บไปซะด้วยล่ะ

แสดงว่าผู้ชายบนบัลลังก์คนนั้นจะต้องต้องการบางสิ่งบาง
อย่างจากเขาแน่ แต่ว่าอะไรล่ะ...เขาต้องหาให้พบและรู้ให้ได้โดยไม่
แสดงพิรุณออกไป

อาแดร์จัดการแนะนำ “ฝ่าบาท...นี่คือมิสเตอร์แคเมรอน ไนท์
พระเจ้าข้า คุณไนท์...นี่คือสุลต่านผู้เป็นที่เคารพภักย์ของเรา องค์
ฮับดุล อัลซาด”

“สวัสดีคุณไนท์”

“ฝ่าบาท...” แคเมรอนยิ้มสุภาพ “กระหม่อมคิดว่าพระองค์
จะมีพระชนมายุมากกว่านี้ชะอีก...”

“อ้อใช่สิ คุณคงคิดว่าจะได้เจอกับท่านลุงของฉันมั้ง น่า
เสียดายที่ท่านลุงสวรรคตไปอย่างกะทันหันที่สุดเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว
นี่เอง”